

derfor, at den af Indenrigsministeren forlangte Sum burde forhøjes noget.

Den høitagtede Finantsminister har foreslaaet en Udvidelse af Telegraphledningerne og Stationerne, og jeg troer, at man maa være ham meget taknemmelig derfor, idet samtlige Landets Kjøbstæder med Undtagelse af Bornholms ville erholde Telegraphstationer. Jeg skal dog imidlertid gjøre opmærksom paa, at der er enkelte Handelspladser, der vel ikke kaldes Kjøbstæder, men som i Virkeligheden ere ligesaa vigtige som disse, med Hensyn til hvilke det vilde være meget ønskeligt, at Telegraphstationer oprettedes der. Jeg skal specielt minde om den ikke uvigtige Handelsplads Hadsund ved Mariager Fjord, og at det vilde være ønskeligt at faae anbragt en Ledning fra Mariager til Hadsund. Afstanden imellem disse to Pladser er ikke betydelig, og de med en saadan Ledning forbundne Bekostninger vilde ikke være meget store. Den Handel, der allerede finder Sted ved denne Plads, er meget betydelig. Antallet af de Hændende er ingenlunde ringe, og der finder en betydelig Ind- og Udfikning Sted. Jeg skal derfor tillade mig at henstille dette til Ministerens nærmere Dverveelse.

Winther: Jeg troer, det vilde være vigtigt af mig at inklade mig paa at berigtige den Misforstaaelse, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Verg) gjorde sig skyldig i, idet han angreb de Tal, jeg havde opstillet. Der er mig naturligtvis intet Andet om at gjøre, end at det, jeg har udtalt, bliver seet i Sammenhæng, og jeg tør da lade det staae sin Prøve. Jeg troer, at det ærede Medlems Misforstaaelse i Særdeleshed har bestaaet deri, at han antog, at jeg vilde opgjøre Balancen for det paagældende Finantsaar. Dette har ikke været min Hensigt. Naar det ærede Medlem har læst det, jeg har sagt, troer jeg, at han selv vil indsee, at han har misforstaaet mig. Jeg skal derfor ikke opholde Thinget dermed. Derimod var der to Bemærkninger af det ærede Medlem, som jeg ikke vil lade staae

uimodfagte. Det ærede Medlem sagde, at det skulde være den almindelige Mening her i Salen (Verg: Nei det har jeg ikke sagt). So, han sagde, at han idetmindste troede, at udtale den almindelige Mening her i Salen, naar han udtalte, at efterat Thinget har vedtaget en Lov, maa man være Ministeren Tak skyldig, naar han søger at gennemføre denne Lov ligeoverfor extraordinaire Hindringer. Saaledes opfattede jeg det ærede Medlems Udtalelse; men det er naturligtvis ikke ordret det, han sagde. Jeg vil i den Henseende tillade mig at bemærke, at jeg ogsaa deler den Mening, jeg er idetmindste ikke uenig med det ærede Medlem i, at hvis der er Embedsmænd, som have det Hverv at udføre en Lov, som Kongen og Rigsdagen have vedtaget, og de da lægge Hindringer iveien derfor, saa skulde de fjernes, men jeg vil have dem fjernede uden Pension. Men hvorvidt der skulde være reist saadanne extraordinaire Hindringer fra det Par Mænd, der sigtes til, derom tvivler jeg, og jeg troer ikke, at det ærede Medlem skal være istand til at bevise, at de Paagældende have lagt eller villet lægge Hindringer iveien for Lovens Gjennemførelse. Jeg vilde ansee det for i høi Grad uforsvarligt, hvis det skulde være Tilfældet, og Ministeren dog havde ladet dem gaae af med Pension, men jeg antager, at det forholder sig paa en anden Maade; man kan ikke stole paa, hvad der er blevet fortalt derom. Dernæst siger det ærede Medlem, at jeg skulde have bebreidet Theatercomissionen, at der Intet forelaa fra den; men jeg har ikke bebreidet den det Mindste, jeg har kun sagt, at der Intet forelaa. Det er det Æneste, jeg har sagt, og det er langt fra mig at ville bebreide dens Medlemmer Noget. Jeg veed ogsaa meget godt, hvor heshærligt hans Hverv har været en kort Tid forud. En anden Sag er, at naar Noget paatager sig et saadant Hverv, og der ikke kommer Noget ud deraf til den Tid, man skal bruge det, er det ikke saa nyttigt, som hvis det Mødsatte havde været Tilfældet. Jeg har kun sagt, at her